

Z OBSAHU	Pohled z Říma: Vatikánská tajemství	05
	Svatý Maxmilián Kolbe. Světec autenticky katolický	06
	Rodina – práce a slavení. Světové setkání rodin v Miláně	10
	Zastat se bezbranných. Rozhovor o Pochodu pro život	14

TRADICE OTCŮ

Z katechezí svatého biskupa
Cyrila Jeruzalémského
(kolem 315–386)

Raduj se, nebe, a jásej, země, pro ty, kteří mají být pokropeni yzopem a yzopem duchovním očištění mocí toho, který byl pomocí yzopu a třtiny napájen v čase svého utrpení. Ať se radují všechny nebeské síly a ať se připraví duše, které se mají zasnoubit s duchovním Ženichem. Slyšíme přece hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu.

Zařídte se tedy, synové spravedlnosti, podle toho, jak nás vybízí Jan, když říká: *Vyrovnejte cesty Pánu!* Odstraňte všechny překážky a nástrahy, abyste mohli přímo kráčet do věčného života. Upřímnou vírou připravte čisté nádoby duše pro přijetí Svatého Ducha. Dejte se do praní svého šatu v lázni pokání, abyste byli čistí, až vás Ženich zavolá do svých komnat.

Ženich totiž volá všechny bez rozdílu, neboť štědrá a hojná je jeho milost a hlasitě volání jeho heroldů svolává všechny. Až on sám si ovšem vybere ty, kteří budou smět v křestním rouše vstoupit mezi jeho svatebčany.

Dosud ještě stojíte za branou. Kéž však i vy všichni můžete říci: *Uvedl mě král do svých komnat. Plesej, má duše, v Pánu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti, jako ženicha mě ověnil a jako nevěstu mě ozdobil šperky.*

Kéž je duše vás všech shledána bez poskvrny a vrásky i čehokoli podobného. [...]

Je to, bratři, opravdu veliká věc, a proto k ní přistupujte s obzvláštní bedlivostí. Každý z vás stane před Bohem v přítomnosti nesčetných zástupů andělů. Duch Svatý vtiskne svou pečeť do vašich duší a budete zařazeni do vojska velikého Krále.

Chystejte se tedy – buďte připraveni. Nejde o to, abyste si oblékli krásná bílá roucha, ale čisté svědomí a dobrou duši.

Nebeský Jeruzalém, Tapiserie Apokalypsy (14. stol.). Foto: Wikipedia, Gribeco (CC)

Ráj – to jsou ti druzí

Ráj za dveřmi (*Le paradis a la porte*, Seuil 2011), právě tak nazval svou poslední knihu Fabrice Hadjadj, „žid s arabským jménem a katolického vyznání“, jak se sám definuje. Učitel filosofie a literatury na gymnáziu ve francouzském Tolone, úspěšný spisovatel, dramatik, ale také šťastný otec pěti dětí, které jsou pro něho – jak říká – „nesrovnatelně víc než všechny jeho knihy, neboť jsou tou pravou cestou jeho víry“.

V úvodu své knihy klade tento francouzský konvertita otázku: proč si volíme raději peklo než ráj? A odpovídá překvapivým paradoxem: protože nebeská radost má v sobě něco, co zraňuje naši samolibost. Nebeská blaženost narušuje spokojenost člověka se sebou samým. Kdo hledá radost jen v mezích spokojenosti se sebou samým, nikdy nenajde její věčný rozměr.

Skutečným nepřítelem věřícího tedy není ateismus, který popírá existenci

Boha nebo božství Ježíše Krista, nýbrž apatická indiference, to znamená postoj toho, kdo už nehledá dostupnou pravdu, i když se třeba prohlašuje za věřícího. „Nejradikálnější hřích,“ říká Hadjadj, „nepáchá ateistická ignorace ani slabosti těla, ani libertinista či chlípák, nýbrž takový věřící, čirý duch a farizej, který usiluje o démonickou dokonalost ve jménu pyšné víry, jež si je jista vlastní spásou a opovrhuje jinými hříšníky.“

Za největší zlo naší doby považuje proto francouzský filosof indiferentnost vůči transcenci. A sem patří právě domyšlivé pohrdání nebeským rájem křesťanské víry. Celý problém spočívá v tom, že člověk nemůže netoužit po ráji, takže nechce-li se těšit na chvíli, kdy mu bude Bohem dáno s údivem tam vstoupit, bude se snažit vybudovat si jej na zemi podle svého, nezávisle na Bohu, ať už individuálně či kolektivně. Oddělování

Dokončení na str. 3 dole

Foto: Sekce pro mládež ČBK

Kritická situace dětských vojáků

Podle poslední zprávy OSN nejsou k dispozici žádné údaje o počtu dětí, které jsou každý den verbovány do ozbrojených skupin po celém světě. Odhaduje se však, že tisíce dětí v nejméně 15 zemích jsou nuceny každý den sloužit v ozbrojeném gangu nebo v armádě, vykonávat nebezpečnou práci, stát se například vyzvědači nebo sexuálními otroky. Od Myanmaru po Kolumbii, kde bylo zaznamenáno 14 tisíc takových případů, přes Afghánistán, Čad, Somálsko nebo Středoafričskou republiku jsou nezletilí unášeni ze svých domovů a nuceni projít krutými křty ohněm, aby nemohli utéci. Pod vlivem drog a výhrůžek páchají nepředstavitelné ukrutnosti v konfliktech vyvolaných cizími zájmy. Aby bylo možno tento naléhavý stav řešit, ratifikovalo 142 zemí protokol OSN o účasti dětských vojáků v ozbrojených konfliktech.

Z nejnovejších údajů zveřejněných u příležitosti Mezinárodního dne proti využívání dětských vojáků vyplývá, že jen v roce 2010 bylo propuštěno a reintegroováno do společnosti více než 11 tisíc těchto dětí v Súdánu, Demokratické republice Kongo (kde jich zřejmě bylo naverbováno 35 tisíc) a Myanmaru.

Fides

Mladí lidé diskutovali ve Žďáře nad Sázavou se svými biskupy

Ve dnech 23.–26. 2. 2012 uspořádala Sekce pro mládež České biskupské konference již čtvrté Celostátní fórum mládeže. Mladí lidé z celé České republiky na něm měli možnost vyjádřit svá přání ve vztahu ke katolické církvi, ale také nabídnout jí své schopnosti. Hlavními tématy letošního fóra byla svátost biřmování v životě mladých lidí a jejich odpovědnost za předávání evangelia dalším generacím.

Do Žďáru nad Sázavou se sjelo 85 delegátů ve věku 18–30 let z 8 diecézí a 30 skupin pracujících v katolické církvi různými způsoby s mládeží. Nechyběli ani pracovníci křesťanských médií pro mládež, časopisu *IN!* a komunitního webu *signaly.cz*.

Podnětům mladých lidí naslouchali čeští a moravští biskupové, Mons. Jiří Pádour, Mons. František Radkovský, Mons. František Lobkowitz, Mons. Karel Herbst a Mons. Pavel Posád v čele s kardinálem Dominikem Dukou a olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem. Hostitelskou brněnskou diecézi po celou dobu setkání reprezentoval její generální vikář Mons. Jiří Mikulášek. Setkání se zúčastnilo i 30 pozorovatelů z řad kněží, zasvěcených osob a laiků, kteří se zajímají o názory mladých.

Setkání vyvrcholilo 26. 2. 2012 slavnostní mší svatou, které v chrámu Nanebevzetí Panny Marie předsedal kardinál Dominik Duka. Po mši svaté byly veřejně prezentovány závěry fóra. Mladí lidé v nich vyjádřili přání nabídnout své schopnosti Církvi a aktivně se zapojovat do jejího života. Výňatky ze závěrů fóra najdete v tomto čísle na str. 4.

Fórum je součástí příprav na 5. celostátní setkání mládeže, které se uskuteční 14.–19. 8. 2012 ve Žďáře nad Sázavou. Minulé ročníky fóra se konaly roku 1999 na Svaté Hoře, roku 2002 ve Žďáře nad Sázavou a roku 2007 v Táboře. Díky podnětům z minulých fór vznikl časopis *IN!* pro mladé dívky, proměnil se portál *signaly.cz* do současné podoby sociálního webu a rozšířila se nabídka kurzů partnerství.

Sekce pro mládež ČBK

Kardinál Sandri vyzývá k podpoře křesťanů ve Svaté zemi

Podpora Církve ve Svaté zemi patří mezi mise, díky nimž „roste bratrství, které překonává rozdíly a diskriminace“, čteme v listu prefekta Kongregace pro východní církve. Připomíná v něm biskupům sbírku pro křesťany ve Svaté zemi, která se tradičně vyhlašuje na Velký pátek. Kardinál Leonardo Sandri upřesňuje, že prostředky takto získané dovolují fungování mnoha pastoračních a sociálních děl, která zároveň podporují úsilí o mír a smíření v tomto regionu. Vyjadřuje také obavy z vývoje situace v Sýrii a připojuje se k papežovu apelu na ukončení násilí. Problémem zůstává rovněž neslábnoucí emigrace křesťanů z této oblasti poznamenané nestabilitou a dalšími obtížemi.

Z materiální podpory katolíků celého světa jsou na prvním místě udržována a zabezpečována svatá místa. Neméně důležité jsou ale investice ve prospěch lokální komunity, jako školní stipendia pro mladé, všestranná pomoc rodinám nebo rozvoj farních struktur. Z fondů vybraných na Velký pátek se přispívá také na služby poutníkům přijíždějícím do Svaté země nebo na vědecké a kulturní projekty.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Íránský pastor má být brzy oběšen

Íránský pastor Youcef Nadarkhani, odsouzený k trestu smrti pro svou víru, má být v nejbližších dnech popraven. Oznámila to Mezinárodní společnost pro lidská práva (ISHR) se sídlem ve Frankfurtu nad Mohanem. Podobné informace mají též další organizace hájící lidská práva – Christian Solidarity Worldwide (CSW/Londýn) a Americké centrum pro právo a spravedlnost (Washington). Podle ISHR bylo ústřední věznicí v Rashtu, kde je pětáctiletý pastor vězněn, nařízeno, aby připravila vše pro brzké splnění příkazu k popravě.

Nadarkhani byl 22. září 2010 odsouzen k smrti oběšením za „šíření neislámského učení“ a „odpadnutí od islámu“. Podle ISHR soud ještě 20. prosince 2011 doporučil snažit se ještě alespoň rok navrátit Nadarkhaniho k islámu. Ten však již odmítl nejméně čtyři nabídky zřít se křesťanské víry. V islámské republice je náboženské právo šaría základem právního systému, který za „odpadlictví od islámu“ stanoví trest smrti. 99 procent ze 74,2 milionů obyvatel země tvoří muslimové. Počet konvertitů ke křesťanství se odhaduje na 250 tisíc. Kromě toho v zemi žije až 150 tisíc převážně pravoslavných arménských a asyrských křesťanů.

Případ Nadarkhani přitáhl celosvětovou pozornost. Pastora se zastává mimo jiné americká ministryně zahraničí Hillary Clintonová, Petiční výbor německého Spolkového sněmu, zmocněnec spolkové vlády pro lidská práva a humanitární pomoc Markus Loening (FDP), předsedkyně sárské vlády Annegret Kramp-Karrenbauerová a generální sekretář CDU Hermann Grohe. ISHR shromáždila více než 23 tisíc podpisů na petici za propuštění Nadarkhaniho. Zdá se však, že Írán se nenechá vlnou mezinárodního pobouření ovlivnit, říká mluvčí představenstva ISHR Martin Lessenthin. Dokonce i ratifikovaná mezinárodně závazná úmluva o lidských právech nechává teheránský režim chladným. Pokud by byl Nadarkhani skutečně oběšen, byla by to podle Lessenthina „nejen první poprava s oficiálním zdůvodněním ‚odpadlictví od islámu‘, ale zároveň i krok do temného středověku“. Od září hamburská pobočka ISHR pořádá sobotní tiché demonstrace za Nadarkhaniho.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

pozemského Jeruzaléma od toho nebeského produkuje despotický totalitarismus nebo asketismus, přičemž oba pošlapávají stvoření. Touha mít ráj tady a teď, jak to koncem 60. let na Západě hlásaly pouliční slogany, došla svého ne právě ušlechtilého vyústění v konzumismus, v reklamních spotech, které jsou efektnější než výtvořky surrealismu.

Křesťanský ráj však nadále provokuje, dotýká se lidského rozumu hluboce a mnohem naléhavěji než ten buddhistický či posmrtná nicota materialistů. Namísto nirvány neutralizovaných rozporů či obrovské černé díry, která vše pohlcuje zapomením, podává katolická tradice paradox vzkříšení oslavených těl, blaženou věčnost rozumných tvorů, kteří stanou na věky tváří v tvář Bohu. Kdo nevnímá tuto výzvu, představuje si ráj jako místo nudy, před nímž by dal možná přednost peklu, což může vypadat i heroičtěji.

Přitom je to věc docela jednoduchá, alespoň pokud jde o náš konkrétní život, podotýká autor knihy *Ráj za dveřmi*. Vždyť, proč by jinak lidé přiváděli na svět děti, kdyby je měla čekat jenom smrt a nicota, ne-li právě proto, aby vešly do ráje, který Bůh připravil pro ty, kdo ho milují. Dokonce i ti, kdo v Boha nevěří, totiž předáváním lidského života bezděčně naplňují laskavý záměr Boha Stvořitele, který chce, aby každý člověk byl spasen a poznal pravdu.

A řečeno za pomoci parafráze výroku známého ateisty Jean-Paul Sartra: Rájem jsou ti druzí.

P. Milan Glaser SJ

vedoucí české sekce Vatikánského rozhlasu

SLOVO KNĚZE

Nová evangelizace. Toto sousloví přijímané zpočátku s jistou nedůvěrou již pomalu v Církvi zdomácňuje. Blahoslavený Jan Pavel II. ho použil poprvé při homilii v polské Mogile 9. června 1979: „Začala nová evangelizace, nové hlásání, ačkoli ve skutečnosti jde stále o totéž.“ Blahoslavený papež pak v dalším rozvíjení této myšlenky ukazuje, že jde o novou horlivost, nové metody a nové projevy při naplňování misijního poslání Církve. Ve své encyklice *Redemptoris missio* jasně rozlišuje, že zatímco klasická katolická misie je zaměřena k národům, u nichž křesťanství dosud nezakořenilo, nová evangelizace platí národům, které již dříve obdržely Kristovo poselství, ale dnes se Kristu vzdalují.

Všichni cítíme, že se nová evangelizace zvláště významně týká naší vlasti a českého národa. Prorok Jonáš byl znamením pro obyvatele města Ninive a Bůh použil jeho slov k obrácení a záchraně celého města. Pán Ježíš je znamením a světlem pro všechny národy a jeho první veřejné poselství znělo: „Přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangelium.“ A mnozí v něj uvěřili a stáli pak u zrodu prvotní Církve.

Kdo má být znamením pro naši sekularizovanou společnost, pro náš národ dříve křesťanský? Odpověď známe. Kristova Církev je tím znamením spásy. Je to každý z nás, kdo náležíme k mystickému tělu Kristovu. Každý, v kom žije Kristus, se skrze víru a křest stává jeho nositelem, a tak je i znamením a světlem pro druhé. Je-li nad to upevněn a posílen svátostí biřmování, nelze si nic lepšího přát. Pak zbývá ještě osobní modlitba, dání se k dispozici Pánu a nechat se vést jeho Duchem.

Kéž námi všemi Duch Svatý nově provane, kéž nás naplní radostí a apoštolskou horlivostí, kéž nás vede k těm, kdo jsou připraveni naslouchat, a kéž jim svědčíme o Ježíši, který je ztělesněním Boží nekonečné milosrdné lásky ke každému člověku.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

KŘESŤANSTVÍ – V HISTORII NEÚČINNÉ?

Z textů Josepha Ratzingera

Institut papeže Benedikta XVI. v Řezně vydal v září 2011 teologickou čítanku *Víra Církve*, jež je sestavena z textů Josepha Ratzingera. V této rubrice budeme jednotlivé texty otiskovat na pokračování.

Oblíbená námitka proti křesťanství zní: Za dva tisíce let nedokázalo ve světě nic změnit. Nelze tedy také od něho nic očekávat. Mělo přece dost času pokusit se o to svými možnostmi; je tedy nejvyšší čas sáhnout k jiným prostředkům. Avšak už jen z čistě historického hlediska je to velmi povrchní tvrzení. Od Heinricha Bölla přece pochází výrok, že by mu byl milejší i ten nejhorší křesťanský svět než kterýkoli nekřesťanský: bez křesťanství by neexistovala péče o tělesně či duševně postižené, vydědence, nevléčitelně nemocné [...] Jako je život snižován tam, kde umírání nemá žádnou důstojnost, tak je život znehodnocen tam, kde se nepřijímá utrpení.

Dnes, kdy vidíme, jak se ohlašuje návrat světa bez Krista, může nám při takových tvrzeních, že Kristus svět nezměnil, jen běhat mráz po zádech [...]

Křesťanská víra změnila svět. Neudělala z něho ráj, v němž by nám už předem

Naddo Ceccarelli: Ukřížování, detail (14. stol.)
Foto: Wikipedia

byla odňata tíže lidského bytí. To byly zřejmě klamné přísliby pokroku, jímž jsme byli koneckonců všichni oslepeni a podle něhož jsme měřili křesťanství. Představovali jsme si, že vykoupený svět musí být tak zařízen, že lidské bytí už nebude bolet. Že už vůbec nic nemůže působit bolest. A protože Kristus nevykoupil svět

tímto způsobem, nýbrž zcela naopak vložil na něj kříž, předsevzali jsme si, že to nyní uděláme lépe; mysleli jsem si, že s vědou a technikou máme prostředky, abychom to mohli zařídit [...]

Vykoupení, které nás chce ušetřit lidského bytí a předem nám ho poskytnout pomocí struktur, to nám právě lidské bytí odnímá a tím nás zbavuje lidskosti. Je ve své podstatě zničením lidskosti, člověka. Plánování, které ze sebe dělá boha, je zotročení. Tím přicházíme zpět k údajně neplodným 2 000 let: Nelze sčítat roky člověka jako čísla rozpočtu. Lidské bytí začíná vždy znovu. Proto nelze pokrok sčítat: Kdo to chce udělat, musí předtím degradovat člověka na číslo, vzít mu jedinečnost, vzít mu duši. Proto nelze jednou provždy vepsat štěstí do lidstva a pak je rozmnožovat jako seznam akcií.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

MLADÍ V CÍRKVI A PRO CÍRKEV

Závěry ze 4. celostátního fóra mládeže

Ve dnech 23.–26. února 2012 se ve Žďáře nad Sázavou sešli na základě pozvání Sekce pro mládež ČBK mladí delegáti z různých diecézí, hnutí, řeholí, vysokoškolských společenství a občanských sdružení se svými biskupy. Společně se modlili a vzájemně diskutovali.

V závěrech ze setkání mladí lidé nabídli své schopnosti Církvi a vyjádřili ochotu evangelizovat především skrze příklad vlastního života a ve vhodné chvíli otevřeně mluvit o Kristu.

Vyjádřili touhu žít ve společenství věřících vrstevníků, ve kterém budou moci

prohlubovat duchovní život a zakoušet skutečnou lásku, touhu více a konkrétněji sloužit a projevat lásku k bližním a přispět k tomu, aby společnost nevnímala Církve pouze jako záležitost kněžstva, ale jako společenství tvořené duchovními a laiky.

Dále se vyslovili pro vyváženost duchovního, intelektuálního a praktického rozměru přípravy na biřmování a pro zapojení dobře připravených laiků do formace biřmovanců.

Požádali o větší důvěru ze strany kněží a o větší díl spoluzodpovědnosti,

vyslovili se pro to, aby kněží zapojovali do chodu farností odborníky z řad laiků a měli více času pro kněžskou službu.

Projevili přání, aby diecéze podporovaly vznik gynekologických ordinací pracujících v souladu s učením katolické církve; aby se v Církvi lépe komunikovaly záměry a vize a otevřeněji se hovořilo o aktuálních problémech; aby se představitelé Církve ve společnosti jasně vyjadřovali, a to i ke kontroverzním otázkám; a aby Církve podporovala lidi, kteří vnášejí křesťanská témata do společnosti a médií.

Sekce pro mládež ČBK

VATIKÁNSKÁ TAJEMSTVÍ

Unikátní dokumenty z vatikánského archivu vystaveny na Kapitolu

V kapitolských muzeích v Římě byla 29. února u příležitosti čtyřstého výročí založení vatikánského archivu otevřena výstava *Lux in arcana: Vatikánský tajný archiv se odhaluje*.

Kdo si pamatuje úpadek komunismu v Evropě a ví, jakou roli tehdy sehrál Jan Pavel II., alespoň jednou v životě zažil, jak se dějiny světa prolínají s křesťanstvím. V Římě je nyní možné zažít něco podobného, ale v daleko větším měřítku.

Ve středu 29. února na kapitolském pahorku, tedy v sakrálním centru antického světa, byla otevřena výstava představující poklady Vatikánského tajného archivu. Výběr je průřezový. Zahrnuje nejen nejstarší památky, ale také exponáty, které poskytují obraz o široké škále dokumentů uložených ve Vatikánu. Vystaveny jsou papežské buly z 8. století, ale také dopis Voltairův nebo svaté Bernadety Soubirousové. Najdeme tam list od kalifa, indiánského náčelníka nebo také vůbec nejstarší zachovaný text v mongolštině. Svědectví o hvězdných hodinách Církve, ať už v podobě františkánské řehole nebo listu svaté Terezie z Ávily, ale také o jejích dramatech, jak je dosvědčují akta procesu proti templářům nebo bula odsuzující Martina Luthera. Zkrátka unikátní svědectví o dějinách lidstva, zejména naší civilizace.

Výstava prezentuje nutně velmi ohraničený výběr: stovku dokumentů vybranou z několika desítek milionů. Regály, na kterých jsou přechovávány, měří celkem 85 kilometrů. Vatikánský archiv je dodnes nazýván tajný, ačkoli je už více než sto let přístupný badatelům z celého světa. Přesto označení „tajný“ není pouhým anachronismem, dodnes totiž skrývá mnohá tajemství. Jejich odkrývání vyžaduje od historiků nesmírnou erudici a trpělivost. Příkladem může být nedávný objev rukopisu *Etiky* Barucha Spinozy ve Vatikánské knihovně. Na své objevitele čekal bez titulního listu, zaregistrovaný jako anonymní teologický traktát. Podobných nálezů by mohlo být daleko více, ale bude jich spíše stále méně. Chybí

Foto: <http://www.luxinarcana.org>

totiž dobře připravení specialisté ochotní zasvětit archivům dlouhá léta práce. Problémem jsou už nejen nejstarší dokumenty, ale i ty novější. Příkladem může být osud jednoho historika II. vatikánského koncilu, který si chtěl poslechnout zvukové záznamy koncilních diskusí. Archiváři mu pásky bez problémů poskytli. Brzy se však ukázalo, že materiál je pro mladého badatele nepoužitelný. Všechny diskuse totiž probíhaly latinsky.

Vatikánské archivy obsahují z velké části písemnosti papežských úřadů. Kopie odesílaných listů a dokumentů, originály či přepisy doručených, relace papežských legátů a nunciů. Tak je tomu už dvanáct století. Svět viděný z Říma. Svědectví o životě křesťanstva, o tom, jak

se potýkalo s aktuálními problémy a čelilo novým úkolům. Mezi vystavenými dokumenty převažují rukopisy, a tedy konkrétní člověk: císařové Oto I. nebo Barbarossa, Erasmus Rotterdamský, Jindřich VIII., Michelangelo, Napoleon, vězeň z Dachau – abychom připomněli jen některé autory vystavených písemností. Jejich přítomnost na Kapitolu, v těsném sousedství originálu římské vlčice, je vskutku působivá. Osudy civilizace jako by náhle byly na dosah.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Výstava přináší unikátní svědectví o hvězdných časech Církve i o jejích dramatech, je dokladem její univerzality a pastýřské služby.

SVATÝ MAXMILIÁN KOLBE

Světec autenticky katolický

Bylo to počátkem 80. let za éry hluboké totality. Jel jsem tenkrát do Polska na Katolickou univerzitu do Lublina, odkud jsme ilegálně pašovali do vlasti náboženskou literaturu. Při zpáteční cestě jsem se zastavil ještě v noci v Čenstochové na Jasné hoře, abych se pomodlil před obrazem tamní Černé Madony. Všechno proběhlo v pohodě, již jsem byl zpátky na nádraží a kráčet po schodech na peron ke svému vlaku do Krakova, když tu náhle na posledním schodku mne jakási nedefinovatelná síla nutila, abych se ohlédl. Nešlo odolat, učinil jsem tak – a hle, nějaká babička, věchýtek, kost a kůže, stojí pod schody s obrovským kufrem, kolem ani živáčka, neboť byla sobota časně zrána. Evidentně jí nestačily síly k vynesení zavazadla nahoru. Sešel jsem tedy dolů a nabídl stařence pomoc. „Vás poslal sám svatý Maxmilián,“ odpověděla.

Cestovala do Krakova tak jako já. Ukázalo se, že to není jenom tak „obyčejná polská babička“, ale lékařka, která před válkou měla kontakty se svatým Maxmiliánem Kolbem. Na jeho doporučení měla odjet na misie, ale sešlo z toho kvůli jejímu špatnému zdravotnímu stavu. Po světcově mučednické smrti se stala jeho velkou ctitelkou. Vyprávěla mi, že si dělala starosti, kdo jí vynesou kufr na peron. Na nádraží přijela taxíkem, po rovině to ještě zvládla, ale pod schody na nástupiště zjistila, že už není schopna. Viděla mne, jak jsem už nahoře. Obrátila se proto v modlitbě o pomoc ke svatému Maxmiliánovi – a v tom jsem se já otočil. Ta síla, která mne k tomu nutila, pocházela tedy od něho.

Stoprocentně katolické myšlení

Od té doby jsem si svatého Maxmiliána „zamiloval“ a snažil se co nejvíce zjistit o jeho životě. Lidé většinou znají pouze jeho hrdinskou oběť života za spoluvěz-

Svatý Maxmilián Kolbe nám může být příkladem neochvějné věrnosti víře a obětavé lásky, která si nevybírá, ale dává se za všechny.

Svatý Maxmilián Kolbe. Foto: Wikipedia

Svatý Maxmilián dokázal, že autentický katolický postoj, tvrdě a nekompromisně odmítající herezi a hřích, ale plný lásky k jejich nositelům, není žádnou utopií.

ně Gajowniczka v koncentračním táboře Osvětim, málo ale chápou, že tento čin bliženské lásky byl konsekvencí jeho stoprocentně katolického myšlení. To se příliš nezdůrazňuje, protože názory, které svatý Maxmilián zastával, nejsou dnes ani v katolických kruzích populární, především v prostředí tzv. liberálních katolíků. Maxmilián byl radikálním odpůrcem svobodného zednářství, liberalismu, socialismu, komunismu a samozřejmě i nacismu, jak dokazují jeho články v časopise *Rycerz Niepokalanej* (*Rytíř Neposkvrněné*), který sám založil. Otec Kolbe již před válkou patřil k nejkonzervativnějším repre-

zentantům katolické církve, který v novinách ostře napadal návrhy socialistických poslanců na legalizaci rozvodů a potratů a pranýřoval tehdy začínající pornografii. Liberální a socialistický tisk proti němu štvál, označoval ho za největšího „tmáře“ mezi polským duchovenstvem. K tomu ještě přispěl světcův důraz na mariánskou úctu, který byl i v některých katolických kruzích té doby považován za „přemrštěný“. Otec Kolbe byl též obviňován z antisemitismu, protože tvrdě napadal lichvářské praktiky některých židovských podnikatelů a nenávislnou kampaň proti Církvi v novinách, jež se nacházely v židovských rukou.

Nenávidět hřích, milovat hříšníka

Při vši této britké polemice však otec Kolbe dokázal jako málokdo jiný oddělit nekompromisnost vůči věroučnému a morálnímu zlu od člověka, který ho hlásá a páchá. Když studoval v Římě, byl svědkem zednářské demonstrace před bazilikou sv. Petra, kde se nesl transparent s nápisem „Satan bude jednou vládnout i ve Vatikáně, a papež mu bude dělat poslíčka“. Světec napsal mnoho článků proti zednářství, pokaždé ale zdůrazňoval, že je musíme milovat a modlit se za jejich obrácení. Ve 30. letech působil na misiích v Japonsku. Kategoricky odmítal tamní buddhismus jako modloslužbu, přesto ale dokázal vůči buddhistickým bonzům a věřícím chovat lidsky vřelé a přátelské vztahy – a to v takové míře, že několik buddhistů se stalo šířiteli *Rytíře Neposkvrněné*. Jeho tolik napadaný „antisemitismus“ byl takový, že se dostal po obsazení Polska Hitlerem do vězení právě za pomoc Židům. Existuje svědectví jednoho Žida, který přežil Osvětim, kam přišel jako nezletilý mladík, že si dokázal zachovat život jen díky otci Kolbemu, který se k němu choval jako vlastní otec. Pokusil

se v Osvětimi neúspěšně o sebevraždu a byl by to zopakoval, kdyby nepotkal svatého Maxmiliána a nesetkal se s jeho láskou. Existuje řada svědectví světcových spoluvěznů o tom, jak on se dokázal vzdát i svého skromného přídělku chleba ve prospěch jiných, dokonce i těch, kteří mu ubližovali, jak nedělal vůbec žádné rozdíly podle náboženství, politického přesvědčení, rasy nebo národnosti.

Podle vzoru Spasitele

Otec Kolbe dovedl do maximálních důsledků Kristův požadavek „nenávi-

dět blud, zlo a hřích, ale milovat bludáře a hříšníka“. Jeho láska k člověku šla podle vzoru Spasitele až tak daleko, že dobrovolně nabídl svůj život za zcela neznámého spoluvězně, o němž věděl jen to, že má rodinu. Zachránil tak neznámé ženě manžela a neznámým dětem tátu. My většinou upadáme do extrémů buď na jednu nebo na druhou stranu: buď děláme kompromisy s bludem a hříchem, nebo je neděláme, ale spravedlivou nenávist vůči nim vztahujeme i na jejich nositele. Svatý Maxmilián dokázal, že autentický katolický postoj, tvr-

dě a nekompromisně odmítající herezi a hřích, ale plný lásky k jejich nositelům, není žádnou utopií, nýbrž normálním a přirozeným důsledkem katolického postoje, katolického myšlení a katolického jednání. Nezbyvá tedy, než prosit svatého Maxmiliána Kolbeho, aby nás tomu naučil.

Radomír Malý

*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

KAM S DĚTMI?

Je skutečně čas zrušit kojenecké ústavy a dětské domovy?

Ministerstvo práce a sociálních věcí plánuje uzavřít kojenecké ústavy a nahradit je pěstounskou péčí. Je Česká republika na takovou změnu systému připravena?

Vláda schválila strategii na ochranu práv dětí „Právo na dětství“, kde se mj. uvádí, že do 1. 1. 2014 bude vydán zákonem zákaz přijímání dětí do 3 let věku do ústavní péče, tedy v podstatě budou zrušeny kojenecké ústavy, dětské domovy pro děti do 3 let a podobná zařízení (např. dětská centra). Ochránci dětských práv se radují, odborníci a veřejnost, znalí problematiky, varují. V čem je tedy problém...

Nikdo nepochybně, a na tom se shodnou všichni, že dítě má vyrůstat v rodině, především vlastní, a pokud to není z nějakých důvodů možné, je potřeba zajistit mu rodinu náhradní, tedy osvojení či pěstounskou péči. Najdeme však pro všechny děti dosud vyrůstající v uvedených zařízeních rodinu?

Najdeme dostatek vhodných pěstounů?

V kojeneckých ústavech a v dětských domovech pro děti do 3 let je t. č. umístěno kolem 1 600 dětí, z toho téměř 2/3 ze zdravotních a zdravotně sociálních důvodů (v některých zařízeních ještě více). Podaří-li se navrátit do vlastní rodiny či umístit do náhradní rodinné péče tu část

dětí umístěných z důvodů sociálních, a i to při současném zájmu o pěstounskou péči může být problém, obávám se, na rozdíl od zástupců Ministerstva práce a sociálních věcí, že nenajdeme vhodné pěstouny pro děti s různými typy postižení. Kromě toho, část dětí s vážným

Kolář: mimi

zdravotním postižením je v zařízení umístěna se souhlasem vlastních rodičů, kteří své dítě mají rádi, chtěli by ho mít u sebe, navštěvují ho, krátkodobě si ho berou i domů, ale nezvládají léčbu nebo ji sami ani poskytovat nemohou a pod. Tito rodiče si ani nepřejí, aby o jejich dítě pečoval případně nějaký cizí, jimi nevybraný pěstounský pár.

Předpoklad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, že během necelestých dvou let najdou, proškolí a vycvičí dostatek kvalitních pěstounů i odborně erudovaných pro všechny děti z uvedených zařízení, je zcela jistě mylný. Znamenalo by to mít k dispozici kolem 800 pěstounů, přičemž dosud to bývá ročně maximálně kolem 300 nových pěstounů (nepočítám tzv. příbuzenskou pěstounskou péči).

Je finanční motivace nejvhodnější?

Ministerstvo práce a sociálních věcí počítá pro nové pěstouny převážně s finanční motivací, kdy po zavedení profesionální pěstounské péče by pěstouni dostávali pravidelnou mzdu, i kdyby třeba konkrétně žádné dítě v určitém období v péči neměli. Plat se navrhuje ve výši 20 000 Kč měsíčně a po převzetí dítěte pak na každé dítě 4 000 Kč měsíčně. Odborníci na náhradní rodinnou péči se domnívají, že finanční motivace není tou nejlepší, že pěstouni musejí mít především mnohé mravní vlastnosti, výchovné schopnosti a zkušenosti atd. Pokud se předpokládá, že proces přípravy pěstounů by trval

48 hodin, považujeme to za naprosto nedostatečné. Např. v Norsku trvá příprava pěstounů celkem až 3 roky.

Poskytne pěstounská péče stabilní citové zázemí?

Profesionální pěstounská péče také předpokládá, že dítě nenaváže hluboké citové vztahy, aby mohlo být předáno zpět vlastním rodičům či umístěno do jiné pěstounské rodiny, pokud o něj v té došavadiní již nemohou či nechtějí pečovat. O vzniku citového vztahu však rozhoduje samo dítě, které považuje toho, kdo se k němu mateřsky chová, za matku, a toho, kdo se k němu chová otcovsky, za otce (volně citováno podle Matějčka). Pokud tomu tak v takové rodině není, pak to není optimální citově vřelé rodinné prostředí pro dítě. Pro zdravý vývoj dítěte je rovněž nutné stabilní rodinné prostředí. Pokud dítě rodiny často střídá, pak to má stejný důsledek pro jeho vývoj jako eventuelní psychická deprivace v zařízení.

Lze změnit systém v tak krátké době?

Vytvoření kvalitního systému profesionální pěstounské péče se nedá během dvou let stihnout. Většina zemí, kde takový systém mají, ho chystala 10 a více let. Proto odborníci doporučují, aby se na přípravě systému začalo intenzivně pracovat, hledali se a školili pěstouni, kteří by děti ze zařízení postupně přebírali, a tím by zařízení omezovala kapacitu a mohla by se rušit. Stále by tady bylo

zázemí pro ty děti, které se do rodiny nedostanou a nehrozilo by, že skončí buď na „ulici“ nebo že v případě dětí s postižením budou blokovat drahá akutní lůžka na dětských odděleních v nemocnicích, protože je nebude kam přeložit.

Reforma je špatně připravená, nedomyšlená, pomijí stanoviska i dlouholeté zkušenosti odborníků.

Jaké jsou zkušenosti z jiných zemí?

Zastánci zrušení ústavní péče argumentují zkušenostmi z jiných zemí, kde ústavy nemají. Jako příklad se uvádí Velká Británie, kde skutečně obdoba našich zařízení není, ale děti vyrůstají v právně volné pěstounské péči, bez navazování citových vtaů a takové dítě často vystřídá během dětství i 10 až 20 různých rodin (je k dispozici i dokumentární film – příběh chlapce, který vystřídá 40 rodin). Důsledky pro vývoj dítě a jeho psychiku a další chování v dospělosti jsou nasnadě. Navíc existují studie dokládající, že právě z těchto dětí, neukotvených ve stabilním rodinném prostředí a z dětí ulice, vznikají gangy, které čas od času rabují ochody a zapalují auta. I angličtí kolegové – odborníci jsou s tamějším stavem nespokojeni. Za příklad je nám dááno i Rumunsko, které ústavy zrušilo, ale právě tam

zůstávají děti na ulici a děti s postižením v nemocnicích. Měli bychom být rádi, že nemáme děti na ulici.

Pozor na unáhlené kroky

Kojenecké ústavy a dětské domovy v resortu zdravotnictví jsou zdravotnická zařízení s odbornou medicínskou a ošetrovatelskou péčí a nikoli jen zařízení sociálně právní ochrany, jak se domnívají pracovníci Ministerstva práce a sociálních věcí, kteří by je ještě před zrušením chtěli převzít do své gesce.

Neměli bychom přebírat bezmyšlenkovitě vše, co je nám v Evropské unii doporučováno, máme i dostatek vlastních zkušeností a jiné tradice v péči o děti bez rodiny. Největším ohrožením pro děti, jichž se reforma týká, je její nepřipravenost, razance a rychlost, s jakou ji Ministerstvo práce a sociálních věcí připravuje, bez konzultací a diskuzí s odborníky i širokou veřejností a zejména těmi, kteří v dané oblasti dlouhodobě pracují a mají největší zkušenosti. Reformy od „zeleného stolu“ nepřinesly nikdy nic dobrého. Kromě toho neobstojí argument, že nový systém bude levnější. Změna systému vždy přináší vyšší náklady.

MUDr. František Schneiberg
(Mezilitulky redakce)

MUDr. František Schneiberg, CSc., sociální pediatr, předseda Společnosti sociální pediatrie ČLS JEP

ZVOLÍME SI PANA KRÁLE. NEBO KRÁLOVNU

Co nám přinese přímá volba prezidenta?

Zákonodárci se v posledních dnech div nepřetřhli v přijímání líbivých zákonů. Nejprve rozhodli, že jako obyčejní lidé budou i oni muset pykat za své přečiny, pak zase vyslyšeli hlas lidu volajícího po přímé volbě prezidenta. Ponechme nyní stranou, že pokud by se skutečně chtěli řídit vůlí lidu, už by se houpani na lampách lemuujících Malostranské

náměstí. A ještě předtím by zrušili daně a zavedli právo na pivo zdarma. Však tomu není tak dávno, kdy hlas lidu volal po vodě zdarma v každé restauraci.

Hlas lidu je věcí ošemetnou a není radno se jím beze zbytku řídit. Přesto je nárokování podílu na výběru těch, kdo řídí společnost, zcela legitimní. Tato možnost je však v parlamentním systému pří-

tomná. Občané ČR volí své reprezentanty, ti vyjadřují důvěru vládě, té předsedá premiér. Přesto si nyní přejí volit svého prezidenta přímo, protože cítí, ať už vědomě či ne, že může něco ovlivnit, něco změnit. Důvodem určitě nebude láska k volbám samotným. I u těch těšících se největšímu zájmu, tedy do Poslanecké sněmovny, se účast pohybuje kolem šedesáti procent.

Instituce prezidenta se v českých zemích od dob Masaryka těší výsadnímu postavení. Každý nástupce onoho důstojného muže na bílém koni, který nahradil císaře pána nejen v udělování milostí, ale i v komnatách Pražského hradu, se těší auře, která mu jen samotným nástupem do úřadu přidává v žebříčcích popularity dvacet procent. Podobnost s monarchou však spočívá nejen v symbolech, ale také v reálném postavení v ústavním systému. Podobně jako řada monarchů v západních konstitučních monarchiích i český prezident především reprezentuje svou zemi navenek, zatímco jeho vnitropolitické pravomoci jsou značně omezené. Mluvit proto v parlamentním systému o instituci prezidenta v sémantickém významu tohoto slova, tedy jako o řídicím předsedovi nějakého tělesa, je poněkud zavádějící. Český prezident není Obamou, který skutečně předsedá a řídí, nebo Sarkozym, v jehož rájónu se moc prezidenta odvíjí od většiny v parlamentu a síly jeho osobnosti a na ústavou vymezené pravomoci se tolik nehledí.

Český prezident je reálně slabý, ale kvůli zmíněnému jazykovému nešvaru nabýváme opačného dojmu. Věříme, že prezident může přinést změnu, a o tu se jako lid chceme zasadit jeho volbou. Parlament je naneštěstí ve své snaze zalíbit se lidu natolik pošetilý, že na tuto hru přistupuje a v lidech tento dojem

utvrzuje, aniž by si uvědomoval nebezpečnost takového jednání. V očekávané prezidentské kampani bude mnohé slíbeno, ale málo z toho bude moci být v stávajících ústavních mezích dodrženo. Nový prezident však bude disponovat silným mandátem. Nejenže bude zvolen lidem a bude se moci odvolávat na silnou legitimitu, ale bude také požívat vážnosti prezidentského úřadu. Bude-li navíc

Jedinou vážnou hrozbou je, že si funkci prezidenta spleteme s funkcí šéfa exekutivy a budeme po něm chtít něco, čím není a čím nemůže být.

zvolena silná osobnost, bude se snažit plnit své sliby, usilovat o znovuzvolení, zanechat stopu. Bude se snažit vytvořit si prostor pro svou působnost, vytvořit si neformální pravomoci. Sřety a kolize s vládou a parlamentem tak budou nevyhnutelné, což při jejich nestabilitách není pozitivní výhled.

Oproti populárním obavám není největší hrozbou přímé prezidentské volby zvolení šaška do čela úřadu. Dvoukolovým většinovým systémem jsou u nás voleni senátoři už patnáct let, a žádný

komedián se mezi nimi ještě nevyskytl. Mějme důvěru v soudnost lidí. A i kdyby Karel Gott nazpíval novou Máju a lidi uchvátila natolik, že by si prezidentskou volbu spletli se Zlatým slavíkem, nebo hoši s Haškem v čele zopakovali Nagano, není důvod k panice. Při stavu prezidentských pravomocí toho k pokažení mnoho mít nebudou. A byť by odhadovaných 655 miliónů korun, které volby spolknou, určité bylo možné využít efektivněji, při pohledu na naši fiskální politiku určité nebudou patřit k nejvyšším zbytečným výdajům.

Jedinou vážnou hrozbou je, že si funkci prezidenta spleteme s volbou šéfa exekutivy. Bojme se toho, že po něm budeme chtít něco, čím není a čím být nemůže. Bojme se toho, že se o to pokusí. Pokud se rozhodneme vytvořit roli dvorního šaška, není to problém, pokud jej tak nazveme. Pokud jej však pojmenujeme kominíkem, nejenže při snaze plnit tuto roli z komínu spadne, může se stát, že dopadne na naši hlavu. A to už k smíchu nebude.

Tomáš Váňa

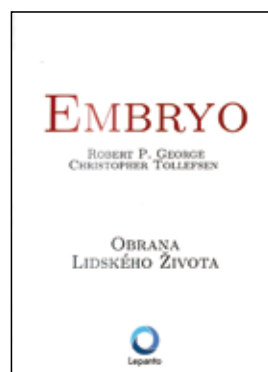
<http://tomasvana.blog.idnes.cz>

Bc. Tomáš Váňa,
student politikologie
a mediálních studií

Z nabídky nakladatelství Lepanto

Lepanto, o. s., Osvobození 919, 273 51 Unhošť
<http://lepantopress.wordpress.com>

Robert P. George, Christopher Tollefsen: Embryo – Obrana lidského života

Bioetika, poměrně mladá interdisciplinární vědní disciplína, se bouřlivě rozvíjí a stává se předmětem nejen odborné, ale také široké společenské diskuze. Jedno ze zásadních témat bioetiky představuje problém morálního statusu lidských embryí a z něj derivujících práv a povinností. Autoři se pokoušejí srozumitelnou formou přiblížit čtenáři současný stav diskuze a zároveň promyšlenými argumenty podpořit stále více populární bioetické stanovisko: lidská embrya jsou od samého počátku své existence individuálními organismy lidského druhu, představují lidské osoby, kterým jakožto takovým náleží základní lidská práva, mezi něž náleží rovněž právo na život. Z toho autoři rovněž vyvozují příslušné povinnosti ze strany společnosti a předkládají praktické návrhy pro regulaci embryo-destruktivního výzkumu.

<http://www.iknihy.net/iknihy/eshop/0/0/5/808-Embryo-Obrana-lidskeho-zivota>
brož., 191 stran, 300 Kč

RODINA – PRÁCE A SLAVENÍ

Sedmé světové setkání rodin v Miláně

V letošním roce proběhne již Sedmé světové setkání rodin, tentokrát od 30. května do 3. června 2012 v italském Miláně. Tématem setkání je „Rodina – práce a slavení“. Přijměte pozvání Národního centra pro rodinu ke společnému putování za Svatým otcem do Milána.

Svatý otec k významu tohoto setkání podotýká: „Nadcházející Světové setkání rodin vytváří jedinečnou příležitost pro nové zamyšlení nad prací a slavením s ohledem na sjednocenou, životu otevřenou rodinu, dobře začleněnou ve společnosti a v Církvi, která vedle ekonomického zajištění rodinného jádra věnuje pozornost i kvalitě vztahů.“

Tři důvody k účasti

- Setkat se a diskutovat zkušenosti a svědectví rodin z pěti kontinentů, užít si pohostinství milánské církve a Lombardie a města bohatého na kulturní zážitky.
- Studovat a pracovat společně během teologicko-pastoračního kongresu.
- Utvrdit se ve víře a slavit se Svatým otcem a dalšími rodinami z celého světa.

Témata setkání

Rodina, práce a slavení představují tři aspekty života, počínaje rodinou a jejím

otevřením se světu. Práce a slavení jsou způsoby, kterými rodina „obývá“ sociální prostor a zažívá „lidský“ čas. Téma chce pohlednout na pár tvořený mužem a ženou a jejich životní styl: vztahy (rodina), svět (práce) a lidské prvky času (slavení).

Setkání zamýšlí uvažovat o rodině jako o lidském dědictví, poukázat na to, že je univerzálním lidským dědictvím a současně přispívá k lidským prvkům života všude na světě.

Mons. Vojtěch Cikrle v Úvodu k přípravným katechezím ke Světovému setkání rodin 2012 mj. uvádí: „Letošní Světové setkání v Miláně se bude zabývat jedním z nejnaléhavějších nároků současné rodiny: stávat se ‚základním místem, kde se láska žije a kde se k lásce vychovává‘ (Benedikt XVI.), a současně obstát v chvatu každodenního života při plnění pracovních úkolů.“

Církev ukazuje, že ví o situaci na evropském kontinentu, který je zachvácený

Rodina, práce a sváteční den jsou dary a požehnání od Boha, aby nám pomohly plně prožívat lidský život.

horečkou přezaměstnanosti způsobené snahou udržet si pracovní místo a více či méně oprávněnou potřebou zabezpečit materiální blahobyt tváří v tvář hospodářské krizi. Nechybí ale ani univerzální ‚pohled Církve k láskyplnému zkoumání utrpení a námahy, které prostupují život rodiny‘ (Jan Pavel II.) v každé části světa.

Přípravné katecheze vycházejí ze základního poslání rodiny „být místem, které přijímá a dává život v plnosti“, a promítají je do každodenních rozhodování při utváření životního stylu. Povzbuzují k odvaze, která je potřebná při překonávání nemalých nároků profesního světa a která může uchránit před nebezpečím, že by se z domova stalo opuštěné místo.“

Hlavní body programu

Úterý 29. května

Přijetí účastníků ve farnostech a místech ubytování

Středa 30. května – 3. června

– Teologicko-pastorační kongres s přednáškami a semináři inspirovanými tématem setkání

– Sdílení různých důležitých lokálních zkušeností

– Mše svatá ve farnostech nebo podle jazykových skupin

– Adorace v katedrále

– Oslavy ve městě a ve farnostech

Pátek 1. června

20.00 večer v divadle La Scala

21.30 eucharistická adorace v katedrále

Sobota 2. června

Slavnost svědectví za účasti Svatého otce Benedikta XVI.

Neděle 3. června

Mše svatá sloužená Svatým otcem Benediktem XVI.

Během celého setkání budou na mnoha místech probíhat různé duchovní a kulturní akce a výstavy.

Národní centrum pro rodinu
Více informací na www.rodiny.cz

Benedikt XVI. při setkání s rodinami. Foto: catholicseeking.blogspot.com

MÁME BÝT OPRAVDU ZBOŽNĚ POKRYTEČTÍ?

Na otázku, zda je reálné zakázat potraty, chce KDU-ČSL dávat poctivou odpověď

Na žádost MVDr. Pavla Bělobrádka Ph.D., předsedy KDU-ČSL, otiskujeme jeho reakci na *Slovo kněze* a článek *Zbožně pro volbu*, které jsme uveřejnili v *RC Monitoru* 3/2012.

Děkuji *RC Monitoru* (3/2012) za pozornost, kterou věnoval mému vystoupení v České televizi (*Hydepark* ČT 24, 25. ledna 2012). Musím se ale ohradit vůči nepravdivému tvrzení Pavla Mayera ve *Slově kněze*, který mi vkládá do úst, že kdyby KDU-ČSL získala ve volbách většinu, neprosazovali bychom zákaz umělých potratů. Nikdy jsem nic takového neřekl (viz archiv ČT)! Je mi podsouváno, že by podle mě politická strana o zákaz interrupcí neměla usilovat. Nic takového jsem také neřekl. Otec Pavel mluví dokonce o bludu. Vaše nepřesná a nespravedlivá slova, otče Pavle, mě mrzí o to víc, že jsem s Vámi v Olomouci hovořil o důležitosti přirozeného zákona a naší možné spolupráci na jeho aplikaci v politickém životě.

Nepleťme si cíle a prostředky. Ne něco, ale někdo!

Zdeňka Rybová aspoň přesně cituje moje slova. Vykládá je však zcela zavádějícím způsobem. Ohnisko sporu spočívá v interpretaci slov, že **naším cílem není potraty zakázat, ale aby k nim nedocházelo**. Myslet si, že tím zákaz potratů jako prostředku explicitně vylučuji, je zcela mylné. Cílem musí být vždy to, aby k potratům nedocházelo. Zákaz je prostředkem, ne cílem! Není férové tlačit křesťanského politika do snadno vyslovitelných, ale obtížně prosaditelných stanovisek – a sám si od politiky držet rádoby „svatý“ odstup lobbisty.

Dalším prostředkem kromě zákazu je prevence. Kdyby spočívala jen na organizacích jako *Betlém nenarozených* a *Dlaň života*, bylo by to málo. Osobně k nim počítám i vzdělávání, osvětu a evangelizaci. Neodporuje si paní doktorka Rybová a nezpochybňuje svými slovy například úsilí akce *Stop genocidě* nebo *Pochodu pro život*? Cituji: „Drtivou

většinu z nich osvěta ani prevence nezastaví. Vědí vše, co vědět chtějí.“ Proč pak ale podobné akce pořádat, když nikoho nepřesvědčí? Já myslím, že jsou třeba!

Svatý Gerard Majella, patron nenarozených dětí
Foto: Wikipedia

Problém je právě v tom, že si lékaři, ženy a jejich okolí ani ve „věku vědy“ neuvědomují, co dělají. Je to pro ně často „rutinní zákrok“. Dokud většinu společnosti nepřesvědčíme o tom, že interrupce je zlo, zabití, vražda, ke změně zákona nedojde! Je třeba preventivně působit na ženy i muže, na mládež, aby věděli, že jde o konkrétního člověka, a ne o nějaký shluk buněk, že to znamená smrt dítěte a pro ženu vnitřní zranění a doživotní výtčky.

„Ukrutně málo“ a „zbožně hodně“

Paní Rybová mi vyčítá, že konám „na politiku ukrutně málo“. Vidím to jinak. Hodnotovým cílem KDU-ČSL je obrana lidské důstojnosti, tedy i ochrana lidské-

ho života od početí po přirozenou smrt. Prosazení zákazu interrupcí v ČR teď ale není reálné. Budou-li zástupci KDU-ČSL hlásat, že interrupce hned zakážou, sehrají – pro někoho možná působivě – roli zbožných pokrytců, kteří slibují něco, co v nejbližších letech určitě neprosadí. Jak napovídá poslední sčítání lidu, naše země se stále více sekularizuje. Každý, kdo je nohama na zemi a přesto nepřestává myslit i srdcem vzhlížet k nebi, si spočítá, že zákaz umělého ukončení těhotenství není na dosah.

Politika je umění možného. Odpovědní politici neprohluhují krizi důvěry v politiku tím, že populisticky slibují nemožné a tak ze sebe i z pro-life aktivistů činí hlupáky. Dokud žádná jiná strana nepodpoří ani nenavrhne zákaz zákonem, není nic takového skutečně na pořadu dne. To, co je reálné už teď, je velmi výrazně pomáhat organizacím, jež chtějí měnit smýšlení lidí, usilovat o rozšíření výhrady svědomí, možnost umělého ukončení těhotenství alespoň neliberalizovat. Především se však s láskou a doprovázením pokoušet o proměnu lidských srdcí.

Silně pokulhávající srovnání a jasná pozice KDU-ČSL

To, jak paní Rybová vedle sebe klade protipotratovou politiku a další témata, je nesrovnatelné: témata rodiny, hospodářství i zdravotnictví rezonují celou společností. Ochrana nenarozených – žel Bohu – mezi taková témata nepatří. Až díky osvětě 40–50 % obyvatel bude v potratech spatřovat etický problém, lze je zvednout jako téma a navrhnout zákony. Nebo musíme zavrhnout demokracii a jít cestou diktatury.

V minulosti to byla jenom a právě KDU-ČSL, která se jako strana pokusila

legislativu zpřísnit a předložila příslušný návrh. A jaký byl efekt? Nula. Jednotlivé hlasy z ostatních stran byly vlastními partajemi hravě a drtivě přehlasovány. Diskuse v parlamentu kromě exhibice levicových a liberálně pravicových zákonodárců nic nepřinesla.

Podtitul článku „*Stále čekáme na jasný hlas křesťanských politiků pro ochranu života*“ sugeruje, že se k bioetickým tématům nevyjadřujeme. To je omyl! V *Hydeparku* ČT24 18. dubna 2011 jsem jednoznačně vyjádřil názor, že náš zákon je příliš benevolentní, a co víc, polský model i u nás aplikovatelný. „Život dětí je hoden ochrany, bez jakéhokoli limitu,“ prohlásil jsem veřejně 5. dubna 2011. Dále jsme 19. května 2011 dali všem na vědomí naše odmítnutí návrhu zákona o specifických zdravotnických službách, neboť „jde proti dlouhodobé snaze KDU-ČSL, aby byl v České republice prováděn co nejmenší počet eticky nepřijatelných zákroků. KDU-ČSL protestuje proti tomu, aby o ukončení těhotenství dívek do 16 let rozhodovali jejich rodiče a mohli tak učí-

nit i proti vůli těhotné dívky. Toto ustanovení je protiústavní. Stejně tak nepřijatelné je rozšíření ‚práva‘ na umělé ukončení těhotenství v České republice na všechny občany Evropské unie.“

Že se v tomto zákoně nakonec podařilo odstranit protiústavní návrhy z pera TOP09 a alespoň posunout hranici pro umělé oplodnění posunout z 55 let na 49 let považuje HPŽ za úspěch a chválí premiéra. Tak neví, skutečně se měří všem stranám stejně?

Paní Rybová chce po KDU-ČSL více, než je v jejích silách, zatímco po jiných praktikujících katolících v politice nechce ani polovinu toho, co po nás. HPŽ opakovaně chválí Petra Nečase. Jeho hlas katolíka je dostatečný? Skutečně ODS pod jeho vedením navrhla zákaz nebo zpřísnění potratů?

Ne! Ani o tom premiér veřejně nemluví, aby nenašval převažující liberální voliče a spolustraníky z ODS. Opravdu stačí, že podepsal petici?

KDU-ČSL považuje obhajobu křesťanských hodnot za základ své politiky,

ale víme dobře, co je v našich silách. Pokud jiné strany, které hovoří o svých křesťanských kořenech, navrhnou zákony, rádi je podpoříme všemi hlasy. Pokud si někdo z lobbistických kruhů myslí, že na pořadu dne je zákaz potratů, může to zkusit sám, pak ať druhé soudí, zda je to reálné. Pokrytecký populismus nesplnitelných slibů ale ode mě nečekejte. Tím, že budeme vždy odmítat liberalizaci v bioetické oblasti, si buďte jisti. V současnosti nám ale nezbyvá nic jiného než obrana před horším. Všichni – i my politici – jsme povinni každou chvíli svědčit o tom, že nenávidíme hřích, ale milujeme hříšníka. Pokud je to pro někoho „ukrutně málo“, je mi to líto.

*Pavel Bělobrádek
předseda KDU-ČSL*

*MVDr. Pavel
Bělobrádek Ph.D.
předseda KDU-ČSL*

Odpověď na reakci Pavla Bělobrádka

Děkuji panu předsedovi KDU-ČSL za příspěvek do diskuse nad jeho slovy v médiích. Není mým cílem přizívat nedorozumění, resp. neporozumění. Ráda bych vyslovila naprostý souhlas s tím, že osvěta, prevence a pomoc ženám jsou prioritou a je skvělé, když se o ně politik zajímá a je podporuje. Velmi se mi postoj lidovců v této věci líbí. I to, že deklarují požadavek úcty k životu člověka od početí po přirozenou smrt. Mnoho ochraně života (v jeho nejzranitelnějších obdobích) prospěšných aktivit, o kterých se zmiňuje i pan předseda, vzešlo z dílny, v níž aktivně působím již řadu let. Kdybych si bývala byla myslela, že nejsou třeba, mé prostoobčanské síly by šly jinou cestou. Domnívám se, že zde není sporu.

Můj příspěvek měl za cíl především apelovat na širší možnosti působení politika, křesťanského demokrata. Jeho devizou, kterou nemá ani „svatý lobbista“, ani

sebenasazenější aktivista, je zákonodárná moc a veřejné působení na základě svěřené důvěry voličů. Zákonodárnou moc nyní KDU-ČSL (v Senátu) má – ačkoli je jasné, že v daném počtu a složení by se zákaz interrupcí prosazoval skutečně jen velmi ztěžka.

Otázka politické moci nad tématem interrupcí má ale ještě jeden rozměr navíc. Obecně platí, že o potratech je třeba stále hovořit a toto *mluvení* má obrovský smysl. Stále téma přivádět na světlo, před oči světa, pořád je držet pro některé velmi nepřijemně živé. Není totiž větším přáním tzv. pro-choice aktivistů, než aby se sterilní, skrytě prováděný potrat v soukromí nikdy na veřejnosti neobjevil jako vážné téma k řešení. Tu obrovskou potenciální roli každého politika zde vidím. Však i média by si všimla, stejně jako si všimla v minulosti a téma by laidem neleželo, kdyby přišel politik s vý-

zvou třeba jen k omezení dostupnosti potratů na žádost... I slova, která jasně nemohou v krátké době vést k razantní změně v reálu, totiž v tomto případě mají moc věci (z)měnit. „Pokrytecký populismus nesplnitelných slibů“ já v tvrzení *ano, potraty zakázat chceme*, chceme v období politické moci usilovat o změnu zákona, nevidím. A i v tomto textu mi bohužel chybí jasné slovo: potratový zákon, který máme, my lidovci v žádném případě nechceme, a budeme v tomto ohledu razantně postupovat ke změně. Uvědomuji si šíří problematiky, ale neméně též moc politiky.

Zdeňka Rybová

Zdeňka Rybová je šéfredaktorkou RC Monitoru, viceprezidentkou Hnutí Pro život ČR a zaklatelkou Poradny pro ženy v tísní Aqua vitae.

„ODPOUŠTĚJÍ SE TI HŘÍCHY“

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: Když se Ježíš po (několika) dnech vrátil do Kafarna, proslýchlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Pro množství (lidí) se s ním nemohli k němu dostat. (Proto) nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnulý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnulému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ (Mk 2,1-5)

Dítě: To je divné. Jak mohli nosiči odkrýt střechu?

Rodič: Domky v Palestině byly nízké, po vnější straně vedly schody na plochou střechu. Místo mezi středovými trámy bývalo vyplněno proutím a udusanou hlínou. Snadno se tedy mohl udělat i větší otvor.

Dítě: No, pěkně děkuji! Když začali nosiči nad hlavami lidí oddělovat hlínu a pak i proutí, muselo dolů padat nemálo smetí a hlíny. Ti lidé dole tedy museli být nadšeni.

Rodič: Muselo to být velké pozdvižení.

Dítě: Lidé se snažili uhnout, ale neměli kam. Dávali si ruce na hlavu, aby neměli vlasy plné prachu a hlíny. Asi na ty nahore nadávali. Křičeli, aby přestali. Ježíš určitě dál nemohl kázat.

Rodič: Když to vezmeš z druhé strany, tak museli být vzrušeni i v dobrém slova smyslu. Kdo se něčeho takového opovážil? Co se bude dít? Dívali se na Ježíše, co tomu říká on.

Dítě: A když byla díra hotová, hleděli, co bude dál. Ještě více se museli zmačknout, když začalo dolů klesat lůžko s ochrnulým.

Rodič: V té chvíli, myslím, nastalo ticho. Lidé si uvědomili, že je to výzva k zázraku. Uzdraví ho Ježíš?

Dítě: Ježíš je všechny zklamal.

Rodič: Proč myslíš?

Dítě: Čekali uzdravení, veliký zázrak anebo naopak Ježíšovu prohru, když nedokáže ochrnulého uzdravit. Ale namísto toho říká Ježíš: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“

Rodič: Asi máš pravdu. Ale také je třeba si uvědomit, že nikdo z lidí nemohl od-

Ježíš odpouští hříchy ochrnulému
Foto: joe-catholic.blogspot.com

pustit hříchy. Když Ježíš něco takového řekl, dělal ze sebe přinejmenším nějakého vyslance Boha, ne-li Boha samého.

Dítě: Takže to nebylo jenom zklamání, ale zároveň i nové napětí.

Rodič: Zraky lidí se obrátily na farizeje. Nechají to zbožní mužové bez komentáře? Jestliže budou mlčet, uznají nejméně to, že Ježíš je poslaný Bohem. Mesiášem.

Dítě: Ježíš nechtěl takové vyhlášení. Bránil se tomu, aby ho lidé vyhlásili za Mesiáše.

Rodič: Ježíš si jistě uvědomoval nebezpečnou situaci, ale jako mnohokrát jindy a jinde, tak i nyní je pro něho hlavně zvěstovat pravdu.

Dítě: Jakou pravdu?

Rodič: Důležitější než uzdravení je odpuštění hříchů; uzdravení těla má být spojeno s uzdravením duše.

Charles de Foucauld ztratil ve svém mládí víru. Nebyl však spokojený se životem úspěšného důstojníka, neuspokojovaly ho zábavné večírky. Postupně se zásadní pravdou jeho života stala odpověď na otázku: Je, anebo není Bůh?

Nesmírně se nad tím trápil, ale uvěřit stále nemohl. Ale být ateistou ho také nenaplnovalo. Jednou šel kolem kostela a táhlo ho to dovnitř. Vešel do ticha chrámu a myslel si, že je tam sám. Jeho útrapy: je, anebo není Bůh, dosáhly snad vrcholu.

V chrámu však byl ve zpovědnici kněz, který zde čekával trpělivě na lidi, kteří by se rádi vyzpovídali.

Jakmile kněz vyšel ze zpovědnice, položil mu Charles otázku: „Je Bůh?“

Očekával od kněze, že mu přednese díky o existenci Boží a on bude moci o nich přemýšlet. Kněz ho však pouze pozval do zpovědnice. Po nějaké chvíli váhání Charles poslechl. Jeho zpověď jistě nebyla snadná, ale když Charles ze zpovědnice vyšel, poznal, že naprosto jasně věří v Boha. Až dosud mu hřích bránil poznání Boha. Odpuštěním hříchů padla clona a Charles de Foucauld od této chvíle zasvětil svůj život Bohu.

Dítě: Teď už chápu, že Ježíš prvně odpustil ochrnulému hříchy proto, aby v něho nemocný uvěřil.

Rodič: To je ona pravda, kvůli níž Ježíš riskoval v Kafarnau i velké problémy: K poznání pravdy je třeba mít čisté srdce.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

ZASTAT SE BEZBRANNÝCH

Rozhovor s Radimem Ucháčem o Pochodu pro život

V sobotu 24. března 2012 se koná XII. ročník Pochodu pro život. O smyslu pochodu, jeho začátcích i stávající podobě jsme hovořili s prezidentem Hnutí Pro život ČR Radimem Ucháčem.

Letos se uskuteční už dvanáctý ročník Pochodu pro život. Jak se pochod v průběhu své existence měnil a do jaké charakteristiky dospěl dnes?

Pochod pro život jsme začali organizovat v roce 2001. Chtěli jsme jednoduše dát veřejně najevo nesouhlas se zabíjením dětí před narozením. Zpočátku se jednalo o výhradně občanskou akci s minimálním náboženským rozměrem. Motivací byla naše mylná představa, že se takto zapojí více lidí a společnost nám bude naslouchat. Posléze jsme ale zjistili, že lidé, kteří přicházejí, jsou prakticky samí katolíci a masmédiá nás stejně staví do náboženské roviny, ať chceme nebo ne. Podobně i pokus pojmout Pochod pro život tzv. ekumenicky zcela pohořel: část katolíků to odradilo a evangelíci se až na výjimky nezúčastnili.

Později se proto stále více spontánně zvětšoval i náboženský rozměr. Konec konců, důstojnost člověka se odvíjí od jeho Stvořitele, protože pokud je naším otcem Darwinova slepá náhoda a my jsme jen chytré zvíře, není důvod jej chránit. Dnes je proto nedílnou součástí Pochodu i závěrečný svatováclavský chorál u sochy svatého Václava a doprovodný program.

Je evidentní, že se pro stovky lidí stal pochod tradiční událostí, kterou si nechtějí nechat ujít. Často lidé ujedou stovky kilometrů, aby mohli projít centrem Prahy. Jakou máte odezvu od zúčastněných?

Účastníci nám vždy po pochodu piší velmi hezké dopisy, jak je celá akce povzbudila a že byli moc rádi, že přijeli. Samozřejmě to pro mnoho z nich znamená opravdovou oběť. Není jednoduché se trmácet s dětmi např. z Ostravy a zpět. Ale reakce jsou opravdu velmi hezké. Sem tam se vyskytne připomínka nebo návrhy k technickému průběhu, což se samozřejmě snažíme řešit. Milé je ale například, že

jsou i mladí lidé, kteří se na Pochodu dokonce seznámili a později založili rodiny.

Počáteční opatrnost představitelů Církve, zejména biskupů, je – zdá se – pryč a akce v jejich očích získala důvěru a v osobní účasti na mši svaté před průvodem i konkrétní podporu. Je to pro vás a účastníky pochodu povzbuzení, že?

Církev obecně nemá ráda novoty, a tak její vyčkávání nebylo zas tak dlouhé. Lidé velmi oceňují, že pastýři si uvědomují, že se nemohou schovávat za stádo, ale jít v čele. Já osobně jsem velmi rád, že Církev stále více vychází z pohodlného ghetta zdí kostelů a začíná být kvasem i ve veřejném prostoru.

Pochod projde mezi druhou a pátou hodinou odpolední centrem Prahy. Má ale nějaký dlouhodobý význam či smysl, přesahující uvedený časový rámec?

Samozřejmě, že ano! Kromě vlastního povzbuzení účastníků je to právě ono jasné slovo: jsme tady, připraveni pomoci, připraveni zastat se nespravedlivě zabíjených. I když se tomu v masmédiích nedělá propaganda jako akcím homosexuálů, jsme citlivě vnímáni. Na druhou stranu to ale zase nelze chápat tak, že to je to jediné, co stačí dělat. Naopak, ono nadšení, které z mnohých září, se musí promítnout do každodenního života. Lidé se obracejí zpravidla osobním svědectvím, a proto svědectví každého z účastníků v jeho okolí má nesmírnou cenu. Umělé potraty a související témata mají tu „přednost“, že je na nich velmi dobře vidět dobro a zlo. A druzí se tak spontánně otvírají poznávání mravního řádu, a tím i k cestě k Bohu a trvalé změně.

Jaká je atmosféra Pochodu pro život? Víte, že mezi lidmi čas od času kolují různé pochybnosti a živí se různé pověsti.

Je přirozené, že každému vyhovuje něco jiného. Někdo miluje akce na ulicích, jiný má z toho výrazku. To je přirozené. Já osobně mám spíše tu výrazku, ale když budeme mlčet, krev padne na naše hlavy. Vždy, když někdo radí, co jiného dělat, prosím ho, ať to zkusí zorganizovat, protože čím více různých aktivit bude, tím větší paletu společnosti oslovíme. Jednotlivé přístupy se pak přirozeně doplňují.

Od loňského ročníku akce pořádáte také dopolední program. Komu je určen a co je jeho cílem?

Kardinál Dominik Duka nám při jedné schůzce poradil, abychom se snažili spolupracovat s ostatními organizacemi zaměřenými podobným směrem, a že teprve tehdy budeme mít plnou podporu. Přiznávám, že jsem tehdy v duchu brblal, ale zpětně musím uznat, že to bylo moudré. Jednak se díky tomu podařilo oživit vzájemnou spolupráci a jednak stále více přestává být Pochod pro život akce jedné organizace. Mnozí totiž ožívají program dalšími aktivitami. Lidé, kteří dopoledne přicházejí, mají možnost se osobně poznat s lidmi, které znají často jen zprostředkovaně z článků nebo rozhovorů. Vidí, co se vše u nás dělá pro obnovení kultury života. I to, jak mohou sami případně pomoci.

Proč by měl člověk osobní účasti Pochod pro život podle vás podpořit?

Účastníci ale přece nemají podpořit nás! Jde přeci pouze o jednu věc, aby se někdo zastal těch maličkých, před Bohem i před lidmi.

Připravila -zd-

Mgr. Radim Ucháč,
prezident Hnutí
Pro život ČR

Jak to vidí Tomáš Valer

Maminky, do práce!

Je nebezpečné, když se věci dotýkající se samotné podstaty naší osobnosti a nehlubších citových vazeb začnou posuzovat z hlediska ekonomického přínosu a notně pokřiveného vnímání mužských a ženských společenských rolí.

Moje maminka by dnes byla odstrašujícím příkladem pro všechny emancipované a po pracovních úspěších bažící ženy. To jsem se dověděl ve čtvrtek 2. února, po deváté hodině večerní z vysílání Českého rozhlasu.

Stejně jako lenošky ve Španělsku, které nám posluchačům dali dva diskutující za příklad nehodný následování. Ve Španělsku se celých 70 % maminek povaluje s dětmi doma a ekonomiku drží nad vodou, po boku mužů, pouze zbývajících třicet procent uvědomělých žen. Pak to nemá jít s monarchií za Pyrenejemi z kopce!

Tak tomu do budoucna býti nemá.

Matky s malými dětmi jsou dosud nevyužitým rezervoárem pracovních sil a potenciální vzpruhou pro skomírající evropskou ekonomiku. Kromě toho je nemravné po nich chtít, aby doma s dětmi zůstávaly. A domnívají-li se některé, že by to tak být mělo, je třeba je z této nebezpečné iluze rychle vyvést.

Chce to jen dostatek míst v jeslích pro roční a dvouleté děti (v ČR jich je dosud skandálně málo), nabídku zkrácených pracovních úvazků a především tu správnou motivaci. (Například využití možnosti vyčerpat mateřskou dovolenou v plné výši za jediný rok je prý skvělý nápad.)

A ještě zbývá přesvědčit maminky, že jejich dětem bude v jeslích lépe. Že není ušlechtilějšího cíle než plnohodnotné pracovní uplatnění. Zvednout trestuhodně nízký počet mužů na rodičovské dovolené (ze současných 2 %), způsobený výhradně tím, že muž je většinou starší, více vydělává a jeho dočasný odchod ze zaměstnání je pro rodinu větší ekonomickou ztrátou. O tom, že matka má jaksí k malému dítěti z podstaty blíže, nepadlo ani slovo.

Napadá mne, zda schopnost španělského národa masivně se vzepřít extrémně liberálním krokům bývalé vlády ve školství a rodinné legislativě (a postarat se o její politický pád) nějak s tím lenošením v rodinách nesouvisí.

Zda milionová účast na pochodech pro život (ve srovnání s tisícovými účastmi v zemích, kde se s lenošením maminek zatočilo) není nějakým matematicky odvoditelným druhem úměry.

Je nebezpečné, když se věci dotýkající se samotné podstaty naší osobnosti a nehlubších citových vazeb začnou posuzovat z hlediska ekonomického přínosu a notně pokřiveného vnímání mužských a ženských společenských rolí. Ten, kdo tak činí, připomíná hlupáka, který si pleťe odjištěný granát s tenisovým míčkem.

Moc bych si přál, aby i moje vnučata vyrůstala na mámině klíně a ne v hejnu cizích děcek pod dozorem (sic!) vysokoškolsky vzdělané vychovatelky. Snadno by se totiž mohlo stát, že nejen na své rodiče, ale i na dědu, který se jejich zájmů tímto článkem tak zásadně zastal, by taková vnučata úplně zapomněla.

Mgr. Tomáš Valer
starosta Senomat, publicista
<http://sklennykostel.net>

11. 3.	Ne	3. neděle postní Ex 20,1–17, Žl 19, 1 Kor 1,22–25, Jan 2,13–25	18. 3.	Ne	4. neděle postní (neděle Laetare) 2 Kron 36,14–16.19–23, Žl 137, Ef 2,4–10, Jan 3,14–21
12. 3.	Po	sv. Kvirin ze Siscie, biskup a mučedník 2 Král 5,1–15a, Žl 42, Lk 4,24–30	19. 3.	Po	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie (Doporučený svátek) 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16, Žl 89, Řím 4,13.16–18.22, Mt 1,16–24a
13. 3.	Út	sv. Patricie (Vlasta), mučednice Dan 3,25.34–43, Žl 25, Mt 18,21–35	20. 3.	Út	sv. Archip, kněz a mučedník Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16
14. 3.	St	sv. Matylda, královna Dt 4,1.5–9, Žl 147, Mt 5,17–19	21. 3.	St	bl. Serapion, poustevník (anachoreta), asketa Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30
15. 3.	Čt	sv. Longín, mučedník Jer 7,23–28, Žl 95, Lk 11,14–23	22. 3.	Čt	sv. Epafrodit, biskup Ex 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47
16. 3.	Pá	sv. Heribert, arcibiskup Oz 14,2–10, Žl 81, Mk 12,28b–34	23. 3.	Pá	sv. Turibius z Mongroveja, biskup Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30
17. 3.	So	sv. Patrik, biskup Oz 6,1–6, Žl 51, Lk 18,9–14	24. 3.	So	sv. Kateřina Švédská, abatyše Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

XII. Pochod pro život
24. března 2012

Politici mlčí... a gynekologové zabíjejí

I letos budou mít na svědomí 24 tisíce českých dětí.

I letos kvůli potratovému zákonu zemře každé páté počaté dítě. Pomozte jim vrátit právo na život.

Co vše se v ČR dělá pro život, pro rodiny a ty, kdo hledají pomoc, 9:00–12:00

Husova 8, Praha, nutná registrace na www.prolife.cz

Mše svatá na úmysl ochrany lidského života od početí, za rodiče a lékaře, 13:00–14:00

kostel sv. Jiljí, Husova 8, Praha

Pochod pro život, 14:00–16:00

Husova – Na Příkopě – Václavské náměstí, Praha

Od roku 1957 bylo v České republice usmrceno více než 3 200 000 dětí před narozením.